

[Hjortnæs.]

vist om, at et medlemskab af EF på lidt længere sigt også vil få udenrigs- og sikkerhedspolitiske konsekvenser.

For det tredje vil skabelsen af en økonomisk og monetær union medføre, at medlemslandene må overdrage de væsentligste politiske instrumenter til Fællesskabet. I årene 1969, 1970 og 1971 har Ministerrådet gentagne gange givet udtryk for sin politiske vilje til i løbet af de kommende 10 år at oprette en økonomisk og monetær union, og man har tilføjet, at de vigtigste økonomiske beslutninger ved udløbet af dette tiår må tages på fællesskabsniveau. Ingen kan derfor være i tvivl om, at en realisering af den økonomiske og monetære union er ensbetydende med, at hele den økonomiske politik og valutapolitikken samt væsentlige dele af finanspolitikken og budgetpolitikken må overgives til fællesskabsorganerne. Derfor nærer vi ingen tiltro til, at der i Fællesskabet kan føres en tilstrækkelig effektiv indkomstudjævrende politik.

For det fjerde vil et medlemskab betyde kraftige angreb på de systemer og strukturer, vi anser for positive. Det gælder både inden for uddannelsesområdet, det sociale område og på arbejdsmarkedet.

For det femte har vi ingen tiltro til, at den demokratiske socialisme kan blive så stærk inden for Fællesskabet, at den får en reel mulighed for at skabe et alternativt samfund.

For det sjette finder vi ikke, at der foreligger økonomiske hensyn, der er så tungtvejende, at de nødvendiggør dansk tilslutning til fællesmarkedet.

I øvrigt skal jeg om disse vore mere principielle begrundelser for at afvise det foreliggende lovforslag henvide til hr. Aukens redegørelse her i tinget under den markedspolitiske debat i december i fjor og under den udenrigspolitiske debat i sidste uge. I det følgende skal jeg knytte nogle kommentarer til enkelte af de yderst komplicerede problemer, lovforslaget om tiltrædelse af De europæiske Fællesskaber rejser.

Må jeg først takke markedsministeren, fordi han på det seneste har bidraget til at afklare problematikken omkring den alternative løsning. I en kronik i Politiken fra lørdag den 15. april har markedsministeren utvetydigt tilkendegivet, at Danmark vil

kunne få en frihandelsaftale med fællesmarkedet på industrivareområdet. Herefter bør enhver diskussion om udflytning af danske erhvervsvirksomheder til fællesmarkedet, såfremt vi ikke bliver medlem, forstumme. En eventuel udflytning kan i hvert fald ikke begrundes med, at der vil komme en toldmur mellem os og fællesmarkedet, men kan i givet fald alene begrundes med en henvisning til det hjemlige omkostningsniveau og transportomkostningerne, forhold, som ikke mindst vil gøre sig gældende, hvis vi bliver medlem af fællesmarkedet.

Ifølge lovforslaget sker der en overdragelse af myndighed til Fællesskabet. Fra forskellig side er der rejst tvivl om, hvorvidt grundlovens § 20 åbner mulighed for at afgive selybestemmelsesret i det omfang, lovforslaget tilsiger. Det er min opfattelse, at grundlovens § 20 er en bestemmelse, som må fortolkes i henhold til den til enhver tid gældende retsopfattelse. Selv om jeg nok må anse det for ret umuligt at foretage en nøjere afgrænsning af den selvbestemmelsesret, der afgives, må jeg acceptere folketingets ret til at fortolke grundlovsbestemmelsen således, at den dækker den aktuelle situation.

I øvrigt er det min opfattelse, og heri er jeg formentlig enig med markedsministeren, at Kommissionens kompetence til at træffe beslutninger, som er direkte bindende i medlemslandene, er ved at være udtømt. Hvis udviklingen inden for fællesmarkedet skal gå videre end til at sikre den frie vanding af varer, kapital og arbejdskraft, må beslutninger herom træffes i Ministerrådet. Nogle vil betragte det som en fordel og en garanti for, at medlemslandenes parlamenter kan bevare kontrollen med den udvikling, der skal finde sted.

Det er meget fristende at gå ind i en vurdering af gangen i fællesmarkedets beslutningsprocesser, men jeg skal indskrænke mig til at sige, at jeg ikke har nogen som helst tillid til, at der vil blive en blot nogenlunde rimelig parlamentarisk kontrol med de beslutninger, der træffes i Ministerrådet.

I den offentlige debat har spørgsmålet om vetorettens anvendelighed ofte været gjort til genstand for en vurdering, men også på dette punkt er det umuligt at være optimist. Danmark vil aldrig få mulighed for selvstændigt at standse en uheldig udvikling